Віслава Шимборська

Під однією зірочкою

Перекладач: Г.Кочур

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Перепрошую випадковість, що зву її доконечністю.
Перепрошую доконечність, якщо все ж таки помиляюсь.
Нехай не сердиться щастя, що беру його ніби власне.
Нехай дарують померлі, що в пам'яті ледве жевріють.
Перепрошую час за безмір світу, не баченого протягом миті.
Перепрошую давнє кохання, що нове вважаю за перше.
Простіть мені, війни далекі, що приношу квіти додому.
Простіть мені, рани відкриті, що собі я вколола пальця.
Перепрошую тих, що в безодні волають, за менует на платівці.
Перепрошую всіх людей на вокзалах за сон о п'ятій перед світанком.
Даруй, надіє зацькована, що інколи я сміюся.
Даруйте мені, пустелі, що ложки води не несу вам.
Ти, яструбе, протягом років той самий, у клітці тій самій,
без руху, з поглядом завше наміреним в цятку ту саму, —
даруй мені, навіть якби ти був лиш опудалом птаха.
Даруй мені, зрубане дерево, за чотири ноги стола.
Даруйте, великі питання, за відповіді маленькі.
Правдо, не приділяй мені ти надто багато уваги.
Поваго, вияви, прошу, до мене великодушність.
Стерп, таємнице буття, що нитки я смикаю з твого шлейфа.
Не винувать мене, душе, що нечасто я тебе маю.
Перепрошую все, що не можу бути я скрізь і всюди.
Перепрошую всіх, що не вмію кожним і кожною бути.
Знаю, що, поки живу я, ніщо мене не виправдовує,
адже й сама собі я на перешкоді стою.
Не кривдься на мене, мово, що позичаю слів патетичних,
а тоді докладаю праці, щоб вони видавались легкими.